

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Кубрат, 28.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КУБРАТ, I - ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Албена Д. Великова

при участието на секретаря Вера Люб. Димова
като разгледа докладваното от Албена Д. Великова Административно наказателно дело № 20213320200145 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производство по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от З. Н. З., ЕГН ***** с адрес *** представляван от Адвокатско дружество „Петров и Т.“ чрез адв.Д.Т. от АК–Благоевград против Наказателно постановление № 290-02-141/08.06.2021 г., издадено от Й. С. Й. на длъжност ВПД Началник на РУ МВР – Кубрат, с което на основание чл. 80, т. 5 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50.00 лева за нарушение по чл. 6 от ЗБЛД.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление (НП). Жалбоподателят твърди, че в НП липсва надлежно описание на нарушението, както и че е некоректно посочена правната квалификация на деянието. Заявява, че полицейските служители са лишили З. от възможността да представи лична карта. Твърди се, че при издаването на НП административнонаказващият орган не е съобразил, че

дори и да се приеме, че е извършено нарушение, то е налице маловажен случай. Претендира наказателното постановление да бъде отменено.

Въззиваемата страна представлявана от Й. Й. – ВПД Началник на РУМВР – Кубрат, в съдебно заседание изразява становище, че наказателното постановление е правилно и законосъобразно издадено, както и че следва да бъде потвърдено.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от З. Н. З., спрямо когото е наложено административното наказание, т. е. от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 27.07.2021 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 04.08.2021 г., поради което седемдневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено по следните съображения:

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

На 01.06.2021 г. свидетелите А.А. и Н.Н. – служители в РУМВР – Кубрат, около 10:10 часа в гр. Кубрат, на ул. „Цар Иван Асен II“ до църквата спрели жалбоподателя З. Н. З. за извършване на проверка с оглед установяване на самоличността му и контрол по редовността на документите за самоличност. Проверката е извършена по сигнал за нерегламентирана търговска дейност от непознато лице. Свидетелите поискали от жалбоподателя да удостовери самоличността си, но той не представил нито личната си карта, нито друг документ за самоличност, нито заместващ го документ.

Жалбоподателят бил поканен в сградата на управлението, намираща се на същата улица, с цел установяване на самоличността на жалбоподателя и след като установили, че това е З. Н. З. в негово присъствие съставили Акт за установяване на административно нарушение с бл. № 714788. Актът бил

съставен и в присъствието на свид. Н., след което е бил предявен на жалбоподателя за запознаване и му било разяснено правото да направи писмени възражения в тридневен срок. Жалбоподателят подписал акта с възражение, че има лична карта в колата, след което му бил връчен препис срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административната преписка било издадено и обжалваното в настоящото производство наказателно постановление, с което АНО приел, че жалбоподателят е осъществил административно нарушение по чл. 6 от ЗБЛД и на основание чл. 80, т. 5 от същия закон му наложил административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свидетелите А. и Н.. От показанията им се установяват мястото на проверката, което съвпада и с мястото на извършване на нарушението, конкретното поведение на жалбоподателя, като той не е представил никакъв документ, чрез който да бъде удостоверена самоличността му, както и начина, по който е била установена самоличността му. В показанията си свидетелите възпроизвеждат обстоятелства, които непосредствено са възприели като очевидци в хода на извършената проверка, не се установяват и никакви основания, по които те да се считат за заинтересовани или предубедени, поради което на показанията им изцяло беше дадена вяра.

Не се спори, че АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от правна страна:

При съставянето на АУАН са изпълнени изискванията по чл. 42 от ЗАНН относно задължителното му съдържание. Актът е съставен от

оправомощено лице, предявен е за запознаване със съдържанието му на нарушителя и му е връчен препис срещу разписка. В 6-месечния срок по [чл. 34, ал. 3 от ЗАНН](#) е издадено и обжалваното НП. Същото отговаря на задължителните изисквания към съдържанието на този вид актове съгласно [чл. 57 от ЗАНН](#), издадено е и от материално и териториално компетентен орган. Съдът намери и че е налице припокриване на установените факти и правни изводи между АУАН и НП.

По отношение на правилността на наказателното постановление настоящият съдебен състав намира следното:

Жалбоподателят З. Н. З. е наказан с обжалваното НП за виновно извършено административно нарушение по [чл. 6 ЗБЛД](#). Посочената разпоредба гласи, че „гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност“. Съгласно изричния регламент на [чл. 3, ал. 1 ЗБЛД](#) самоличността се удостоверява чрез документ за самоличност. Документите за самоличност са вид български лични документи по [чл. 1, ал. 5, т. 1 ЗБЛД](#) и са изброени в разпоредбата на [чл. 13, ал. 1, т. 1 - т. 3 ЗБЛД](#). Законодателят е предвидил още, че самоличността може да се удостоверява и със заместващи документи, а за българските граждани и със свидетелство за управление на моторно превозно средство, макар че последното е документ за самоличност, поради което удостоверителната му функция следва пряко и от разпоредбата на [чл. 3, ал. 1 ЗБЛД](#). Пренесено на плоскостта на настоящия казус от събраните и проверени по делото доказателствени материали се установява, че при поискване от страна на свидетелите жалбоподателят З. не е удостоверил самоличността си по никой от предвидените в закона начини. Той не е представил лична карта, което е най-честият способ за удостоверяване на самоличността, но също така при поискването не е представил и друг документ за самоличност или заместващ го такъв. Именно това поведение на жалбоподателя, осъществено чрез бездействие, съставлява изпълнителното деяние на нарушението от обективна страна. По делото то се доказва категорично от показанията на свидетелите, че при проверката не е бил представен никакъв документ от страна на проверяваното лице, поради което и в акта е посочено, че лицето не е представило български личен документ. Обстоятелството, че в акта в скоби актосъставителят е посочил „лична карта“, не може да се приеме като

неправилна правна квалификация, тъй като жалбоподателят действително не е представил никакъв документ за самоличност, което е наложило отвеждането му в полицейското управление за да бъде установена тя. Самото административно нарушение е формално и е довършено с непредставянето от страна на административнонаказателно отговорното лице на български личен документ при поискване от компетентните длъжностни лица. Ирелевантно за съставомерността на деянието е дали самоличността на проверяваното лице е била установена по друг начин. Обществената опасност в случая не е поставена в зависимост от настъпването на определен резултат – установяването или не на самоличността на лицето, а следва от самия факт на непредставяне на документ за самоличност при поискването от компетентно лице, поради което именно това е поведението, обявено за наказуемо.

Непредставянето на документ за самоличност от жалбоподателя е съставомерно и защото то е било направено в отговор на поискване от страна на компетентни длъжностни лица, които са разполагали с правомощие, предвидено в закон, да изискват от гражданите да удостоверяват своята самоличност. Това им правомощие е регламентирано с разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 3 ЗМВР.

На следващо място от обективна страна по категоричен начин се доказва по делото датата и мястото на извършване на деянието, а именно на 01.06.2021г. около 10:10 часа в гр. Кубрат, на ул. „Цар Иван Асен II“, както и неговото авторство от страна на жалбоподателя З.. В тази връзка изясни се, че АУАН е бил съставен в сградата на управлението, след като вече е била установена самоличността на му, защото не е представил надлежен документ за удостоверяване на самоличността си.

От субективна страна деянието е извършено виновно и при форма на вината пряк умисъл. Към момента на извършване на нарушението жалбоподателят е формирал в съзнанието си представа относно проявлението на всички елементи от състава му – че му е отправено поискване да удостовери самоличността си, както и че то изхожда от компетентно длъжностно лице – полицейски служители, но въпреки това е бездействал на отправената му покана, съзнавайки че по този начин ще увреди защитаваните обществени отношения, а нарушението ще бъде довършено.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за допуснато процесуално нарушение по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, а именно да липсва надлежно описание на нарушението, местоизвършването му и обстоятелствата при които е извършено. На първо място основанието, на което е било отправено поискването за представяне на документ за самоличност, не е част от състава на административното нарушение, очертан с разпоредбите на чл. 6 вр. чл. 80, т. 5 ЗБЛД. Доколкото не се касае за съставомерен елемент, то дали проверката е била извършена например поради данни, че лицето е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред, са все обстоятелства, които биха могли да се разкрият и в хода на съдебното следствие. За да е налице надлежно описание на нарушението, следва всеки правен признак от състава на административното нарушение да бъде подведен под съответен факт от обективната действителност, което изискване в случая е спазено. Установи се, че е била извършена проверка във връзка със сигнал, че непознато лице извършва нерегламентирана продажба на парфюми, и тази проверка е била полицейска, че от жалбоподателя е било поискано да удостовери самоличността си, както и че той не е сторил това като не е представил български личен документ. По тези съображения съдът намери за неоснователно възражението да липсва надлежно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е било извършено.

Твърдението, че полицейските служители са лишили жалбоподателя от възможността да представи лична карта като отиде до автомобила си, не се споделя от съда. В тази насока законът е категоричен, че лицето следва да носи документа за самоличност у себе си.

За така извършеното от жалбоподателя административно нарушение съгласно разпоредбата на чл. 80, т. 5 ЗБЛД е предвидено административно наказание „глоба“ в размер от 50 до 300 лева.

При определяне на размера на наказанието АНО е взел предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя по аргумент от чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. В конкретния случай административнонаказващият орган е наложил наказание „глоба“ в

минималния предвиден размер.

При доказано извършване на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, съдът намира, че АНО правилно е приел, че извършеното деяние не представлява маловажен случай на административно нарушение. За да бъде деянието маловажен случай, трябва да се установи, че то представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Тази преценка се прави с оглед липсата или незначителността на вредни последици или на други смекчаващи обстоятелства, които обаче винаги представляват конкретни факти от обективната действителност и поради това тяхното съществуване следва да бъде установено по делото, както и по какъв начин тяхното проявление се отразява върху степента на обществена опасност.

Съдът не споделя твърдението, че деянието било маловажен случай, тъй като административното нарушение по [чл. 6 ЗБЛД](#) било с ниска степен на обществена опасност. При преценката си по [чл. 28 ЗАНН](#) съдът не проверява степента на обществена опасност на административното нарушение, а на конкретното деяние. Всяко деяние по [чл. 6 ЗБЛД](#) е административно нарушение и законодателят е приел, че обществената му опасност е такава, оправдаваща използването на държавна принуда под формата на налагано административно наказание. Интензитетът на обществена опасност на този вид административни нарушения е намерил израз в сравнително ниските размери на предвиденото административно наказание – глоба от 50 до 300 лева. Както се посочи, този вид деяния са обявени за административни нарушения съгласно [чл. 6 ЗАНН](#). За да е налице маловажен случай, е необходимо не самият вид нарушение да е ниска степен на обществена опасност, а конкретното деяние да разкрива такава по-ниска степен на опасност в сравнение с обикновените случаи на този вид административни нарушения. Конкретното непредставяне от жалбоподателя на надлежен документ за удостоверяване на самоличността му с нищо не се различава от обикновените хипотези на този вид нарушения. И в общия случай не се стига до никакви вредни последици. Същевременно не се доказва наличие на извънредна причина за жалбоподателя да не носи личната си карта или друг заместващ документ.

При определяне на административното наказание, наказващият орган не е излязъл от рамките на установеното с акта нарушение, като е наложил санкция в пределите, предвидени от закона, равняваща се на установения в него минимум, като при индивидуализирането на наложеното наказание глоба, определена в минималния размер, предвиден в чл. 80, т. 5 ЗБЛД, е преценил правилно тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 290-02-141/08.06.2021 г., издадено от Й. С. Й. на длъжност ВПД Началник на РУ МВР – Кубрат, с което на З. Н. З., ЕГН ***** с адрес *** за извършено нарушение на чл. 6 от Закона за българските лични документи на основание чл. 80, т. 5 от 3 ЗБЛД е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50.00 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Разград в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Кубрат: _____